

nacího. Možnost stanovit si jazyk jednací poskytla obcím teprve sama vládní moc výkonná, která na základě zmocnění, jehož se jí dostalo ustanovením odst. 1 § 8 jaz. zákona, připustila, aby obce mohly v mezích jejího nařízení ze 3. února 1926 č. 17 Sb. stanovit si svůj jazyk jednací, jehož pak jsou oprávněny užívat, ale jen v mezích tohoto nařízení (arg. čl. 70 jaz. nař.). Nemůže tedy za platnosti jazykového zákona ustanovení § 28 obec. zřízení českého býti vůbec zdrojem práva upravovat si samostatně užívání jazyků (srov. nález Boh. A 11.756/35).

Bezdůvodně tedy tvrdí stížnosti, že st-lce přísluší i za platnosti jazykového zákona podle § 28 obec. zřízení primerní seburčovací právo jazykové, a bezdůvodně pro jeho existenci dovolávají se důvodové zprávy ústavně-právního výboru k § 3 jaz. zákona; tvrzení, že ani ustanovení odst. 1 § 8 jaz. zákona neodpírá obcím primerní seburčovací právo jazykové a nevyhrazuje je výlučně státní moci výkonné, odporuje znění citovaného ustanovení.

Dále plyne z toho, co uvedeno, i bezdůvodnost další námitky stížnosti, že primerní seburčovací právo jazykové obcí jest obmezeno jen ustanovením § 3, a že tudíž státní moc výkonná, upravujíc na základě ustanovení odst. 1 § 8 jaz. zákona užívání jazyků veřejných korporací a jejich orgánů, může tak platně učiniti jen v mezích ustanovení § 3, a že nss neuvážil náležitě význam citace § 3 v odst. 1 § 8 zákona toho. Neboť, je-li nesprávné tvrzení stížnosti, že obcím přísluší i za platnosti jazykového zákona na základě § 28 obec. zřiz. primerní seburčovací právo jazykové, pak tím mizí podklad těchto výtek. — — —

Č. 12.320.

Pojišťovací právo: * Zaměstnanci v minerálních lázních, jež nejsou zařízení pro ošetřování nemocných, nepodléhají úrazovému pojištění podle § 3 č. 23 zák. čl. XIX:1907.

(Nález ze 7. března 1936 č. 10.714/36.)

V ě c: Alfred P. v Lázních Lubovní proti rozh. min. sociální péče z 13. března 1933 o úrazovém pojištění.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Zem. úřadovna pro pojištění dělnické na Slovensku v Bratislavě uznala výměrem ze 7. června 1927 st-lův podnik »Kúpele Lubovňa« jako »léčebný ústav« za pojištěním povinný ve smyslu § 3 zák. čl. XIX:1907 a zařadila jej podle vládn. nařízení ze 14. června 1922 č. 200 Sb. od 1. ledna 1920 pod titul č. 469 c) »léčebný ústav« (při ubytování koupelných hostů) do nebezpečenské třídy I. a nebezpečenského procenta 6.

Proti tomu podal st-l námitky k žup. úřadu v Lipt. Sv. Mikuláši, který je výměrem z 8. února 1928, doručeným 15. února 1928, zamítl. Výměr ten byl nař. rozhodnutím potvrzen.

O stížnosti uvážil nss:

Na sporu jest otázka, zda podnik st-lův, v němž se nesporně nemocným osobám podávají bahenní a uhličitoželezitě lázně, lze subsumovati pod pojem »ústavů pro opatrování nemocných«, které podle § 3 bodu 23 zák. čl. XIX:1907 podléhají úrazové pojistné povinnosti.

Maďarský autentický text užívá výrazu »betegápoló intézetek«, což znamená doslovně ústav pro ošetřování (opatrování) nemocných. Byť i zák. čl. XIV:1876 o úpravě zdravotnictví užíval trochu odlišného výrazu, totiž »gyógyintézet«, slovně přeloženo »léčebný ústav«, není důvodu se domnívati, že zák. čl. XIX:1907 chtěl výrazem »betegápoló intézet« vyjádřiti pojmově něco jiného, nýbrž nutno za to míti — jak ostatně z toho vychází jak stížnost, tak i v podstatě žal. úřad —, že tím myšleny jsou léčebné ústavy ve smyslu IX. hlavy zák. čl. XIV:1876.

Co pak jest pod pojmem léčebného ústavu rozuměti, podává se z dotyčných ustanovení cit. zák. čl. XIV:1876. Tu praví § 57, že za veřejné nemocnice nebo léčebné ústavy mohou býti prohlášeny ony, které nejsou zařízeny toliko tak, aby požadavkům místa a okolí vyhovovaly, nýbrž jsou s to p ř i j a t i i patřičný počet cizích nemocných. Podle § 58 jsou takové ústavy povinny hlásící se nemocné, pokud nějaké nemocniční lůžko je volné, p ř i j í m a t i. Ostatní nemocnice a léčebné ústavy, které nejsou prohlášeny za veřejné, musí podle § 59 p ř i j a t i toliko takové nemocné, pro které jsou zařízeny, a mohou býti k přijetí nemocných donuceny jen v případě náhlého, životu nebezpečného ochuravění. Konečně musí všechny nemocnice a léčebné ústavy míti patřičný počet l é k a ř ů a ošetřovatelů (§ 62). Z těchto předpisů plyne, že za léčebné ústavy ve smyslu tohoto zákona lze pokládati jen takové, které mají za účel poskytovatí léčení osobám v ústavě bydlícím, byť i na povaze jejich se ničeho nezměnilo, kdyby někteří nemocní byli léčeni ambulatorně, avšak ústav musí býti, má-li býti uznán za ústav léčebný ve smyslu cit. zákona, zařízen tak, aby nemocní v něm po dobu potřebnou pro léčení se mohli trvale zdržovati a se v něm stravovati. Že zákonný článek XIV:1876 nepokládá léčebné lázně za léčebné ústavy, plyne pak z toho, že jim věnoval zvláštní předpisy v hlavě XIV., z čehož se podává, že tyto dva pojmy nelze směšovati a je sobě na roveň stavěti. Tomu nasvědčuje konečně i skutečnost, že zák. čl. XIX:1907 ne užívá výrazu »gyógy-fürdő« a i na výraz »ústav k ošetřování nemocných« již podle jeho slovního významu dopadá to, co shora bylo řečeno.

Je tudíž výrok žal. úřadu, že podnik st-lův podléhá úrazovému pojištění podle bodu 23 § 3 zák. čl. XIX:1907 v rozporu se zákonem.

Č. 12.321.

Zaměstnanci veřejní: Z usnesení ministerské rady ze dne 22. prosince 1920 (Zásady pro úpravu osobních poměrů státních zaměstnanců na Podk. Rusi) mohou státní zaměstnanci i za účinnosti plat. zákona č. 103/1926 Sb. dovozovati právní nárok na diety z důvodu vedení dvojí domácnosti.

(Nález ze 7. března 1936 č. 11.297/36.)